

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: مزگان (اورلی) نوی - ۲۷ فبروری ۲۰۲۳
برگردان: شکوفه محمدی
۰۵ مارچ ۲۰۲۳

نکته دقیقاً همین جاست: با یک پوگروم* طرفیم

تصاویری هست که هرگز از ذهن خارج نمی‌شود. تصاویری که انگار می‌توانید بویشان کنید، تصاویر قتل‌عام توسط شهرک‌نشینان اسرائیلی در حواره در یکشنبه شب، پس از کشته شدن دو برادر شهرک‌نشین در شهری در کرانه باختری، دقیقاً همین‌گونه است: بوی دود، وحشت و پوسیدگی می‌دهد. پوسیدگی ما.

در طول سال‌های گذشته، ما از افزایش نگران‌کننده سربازان میلیشایی و شهرک‌نشینان در سراسر کرانه باختری اشغالی گزارش داده‌ایم که جوامع فلسطینی را به قتل رسانده، زخمی می‌کنند و به وحشت می‌اندازند. شب گذشته همین شبه نظامیان حواره را طعمه شعله‌های آتش کردند. به گفته شاهدان عینی، بلافاصله پس از قتل این دو شهرک‌نشین، ارتش اسرائیل دو ورودی حواره را بسته و به گروه شهرک‌نشینان اجازه داد تا با پای پیاده وارد شهرک شوند و هیچ کاری برای جلوگیری از جنایات متعاقب آن انجام نداد. در یک ویدیوی TikTok که شب گذشته پخش شد، شهرک‌نشینان در حال توزیع غذا به سربازان مستقر در ورودی شهر دیده می‌شوند؛ سربازان با خوشحالی غذاها را گرفته و به گرمی از آنها تشکر می‌کنند.

همزمان با سوختن حواره، بنیامین نتانیا هو، نخست‌وزیر اسرائیل، پیامی ویدئویی منتشر کرد و از اسرائیلی‌ها خواست که «خود رأساً به اجرای قانون نپردازند» بلکه «به ارتش اسرائیل و نیروهای امنیتی اجازه دهند کار خود را انجام دهند». او از یادآوری این که این «کار» چیست ابائی نداشته و در اشاره به قتل‌های عامی که نیروهای اسرائیلی در جنین و نابلس از جنوری مرتکب شده، خاطرنشان کرد که ارتش در هفته‌های اخیر «ده‌ها تروریست» را از بین برده

است. رئیس‌جمهور آیزاک هرتزوغ نیز درخواست مشابهی را خطاب به شهرکنشینان مطرح و تأکید کرد که خشونت علیه بی‌گناهان «شیوه ما نیست».

با این حال، نتانیاها و هرتزوغ در اظهارات خود ناخواسته اعتراف می‌کنند که مجازات دسته‌جمعی فلسطینی‌ها از قبل در دستور کار مقامات مجری قانون اسرائیل قرار دارد، اما به خاطر حفظ نظم اجتماعی، این باید ارتش باشد که آن را اجراء کند، نه غیرنظامیان؛ به عبارت دیگر، وقتی نتانیاها از شهرکنشینان می‌خواهد که به سربازان اجازه دهند «کارشان را انجام دهند»، در واقع به آنها می‌گوید که «اجازه دهید ارتش اسرائیل کار را برای شما انجام دهد».

در صدر همه قوانین وحشتناکی که این دولت تصویب خواهد کرد، مهمترین قانون در کتاب‌های اسرائیل - که هویت آن را مشخص می‌کند و سیاست آن را دیکته می‌کند - قانون حذف فلسطین است. برای این دولت راست افراطی، این منطق استعماری - شهرکنشینی یک فرمان الهی است. برای ارتش، این یک وظیفه عملیاتی است.

قانون حذف، وجوه بسیار و راه‌های زیادی برای به فعلیت رسیدن دارد. جمعه گذشته در الخلیل، فلسطینی‌ها و فعالان ضداشغالگری، بیست‌ونهمین سالگرد کشتار مسجد ابراهیمی را برگزار کردند که در آن باروخ گلدشتاین - قهرمان شخصی ایتمار بن‌گوریر، وزیر امنیت ملی - ۲۹ نمازگزار فلسطینی را به قتل رسانید. هدف از این تظاهرات سالانه نه تنها زنده نگه داشتن یاد این قتل عام، بلکه مطالبه بازگشایی خیابان شهدا، یکی از معابر اصلی الخلیل نیز بود که ارتش پس از کشتار، آن را به روی ساکنان فلسطینی بسته است. با این حال، راه برای شهرکنشینی که در شهر زندگی می‌کنند باز است.

در حالی که مقابل خیابان شهدا ایستاده بودیم، سربازان قبل از شلیک گاز اشک‌آور و گلوله‌های لاستیکی به سمت ما، از پیشروی بیش از چند ده متری جلوگیری کردند. روند محو حضور فلسطینی‌ها در قلب بزرگترین شهر کرانه باختری به گونه‌ای است که حتی اعتراض نیز برای اشغالگران غیرقابل تحمل است.

القای ترس

اثربخشی سیاست‌های حذف مستلزم دو شرط است: کشتار دسته‌جمعی و درجات مختلف خشونت از یک سو و حمایت یا همدستی مردم از سوی دیگر. اسرائیل هر دو را دارد.

پدیده‌ای که به «خشونت شهرکنشینیان» معروف است، توالی بی‌پایان و روزانه حملاتی است که تنها سطحی‌ترین نمودهای آن به رسانه‌های اسرائیلی می‌رسد. سربازان به بهانه «جنگ علیه تروریسم» می‌توانند جنایات غیرقابل تحملی را مرتکب شوند که بسیاری از آنها نیز به ندرت گزارش داده می‌شود. انبوه جنایات، فراوانی، فراگیر بودن و تأیید صریح آنها توسط رهبری و افکار عمومی اسرائیل، همگی برای ایجاد واقعیتی طراحی شده است که در آن قانون حذف به یکی از قوانین طبیعت تبدیل می‌شود.

رهبری اسرائیل همیشه مهمترین نقش را در عادی‌سازی قانون حذف، بازی کرده است. بزلال اسموتریچ، وزیر دارائی، یکی از قدرتمندترین وزرای دولت، توییت داوودی بن زیون، معاون شورای شهرکنشینان ساماریا را که خواستار «پاک‌کردن» حواره شده بود، پسندید. ساعاتی بعد، او لحن «نرم‌تر» نتانیاها و هرتزوغ را تکرار کرد و فقط از شهرکنشینان خواست که قانون را به دست خود نگیرند.

در همین حال، زویکا فوگل، از حزب راست افراطی «قدرت یهودی» که ریاست کمیته امنیت ملی کنست را بر عهده دارد، گفت که به قتل عام «مثبت» نگاه می‌کند و افزود: «یک حواره بسته و سوخته همان چیزی است که من می‌خواهم ببینم. این تنها راه مهار دشمن است. پس از قتلی مانند دیروز، وقتی که ارتش اسرائیل اقدامی نمی‌کند ما نیاز به آتش‌زدن

روستاها داریم». تالی گوتلیو، از اعضای حزب لیکود، از محکوم کردن این قتل‌عام امتناع کرد و گفت که «نمی‌تواند مردم را هنگام عزاداری قضاوت کند». سرنوشت یک فلسطینی را تصور کنید که جرأت کرده چیزی مشابه این درباره یهودیان اسرائیلی بنویسد.

این واقعیت که رهبری اسرائیل از ایجاد ترس در فلسطینی‌ها لذت می‌برد، نه تنها یک لکه اخلاقی پاک‌نشده برای ما یهودیان است، بلکه پیشگویی وحشتناکی در رابطه با رویدادهای آینده است. پیش از ادای سوگند ائتلاف جدید، امیر فاخوری و مروان راپوپورت هشدار دادند که این می‌تواند «دولت نکبت دوم» اسرائیل باشد. با این حال، ممکن است حتی آنها هم حدس نزنند که ائتلاف با چه قاطعیت، خونخواری و سرعتی برنامه خود را پیش می‌برد.

برای مثال، از آغاز سال جاری، نیروهای اسرائیلی جان بیش از ۶۰ فلسطینی را در کرانه باختری گرفته‌اند - مرگبارترین منطقه در این سرزمین در دو دهه اخیر - برنامه‌های توسعه شهرک‌سازی را تسریع کردند و قوانینی را به اجرا گذاشتند که شهروندی و اقامت فلسطینی‌ها را لغو می‌کند. در جریان حمله به حواره، اعضای کنست لایحه‌ای را برای قانونی کردن مجازات اعدام مطرح کردند.

چندین کیلومتر دورتر، وحشتی مدام صدها هزار اسرائیلی را فرا گرفته است؛ اسرائیلی‌هایی که هر هفته به خیابان می‌آیند تا بدرستی به "اصلاح" قوانین بنیادی [1] توسط دولت اعتراض کنند. اما رژیم اسرائیل که هیچ حد و مرزی نمی‌شناسد، با آنچه می‌خواهد با فلسطینی‌ها انجام دهد سنجیده می‌شود، نه با آنچه می‌خواهد در حق یهودیان بکند. قتل‌عام در حواره و واکنش‌های رهبری اسرائیل، روشن می‌سازد که آنها تا چه حد مایلند در جنگ خود در راستای نابودی [فلسطین] پیش بروند.

****

[1] از بدو تأسیس کشور اسرائیل به مرور زمان قوانینی تحت‌عنوان "قوانین بنیادین" به ثبت رسیده‌اند. تاکنون ۱۵ قانون بنیادی وجود دارد. آخرین قانونی که به ثبت رسیده، همان قانون "دولت ملت یهود" است. انگلستان و نیوزیلند نیز دارای چنین سیستمی هستند.

در اسرائیل این قانون می‌باید هر بار از طرف دادگاه عالی کشور تأیید شود. اصلاح سیستم قضائی که هفته‌هاست مورد اعتراض مردم قرار گرفته دقیقاً مربوط به همین نکته است. این دادگاه عالی تا حدودی مستقل از دولت و گاهی در مخالفت با آن عمل می‌کند، از جمله یک مورد مشخص آن، پرونده‌های قضائی خود نتانیا هو است. دولت کنونی قصد دارد شدیداً قدرت این دادگاه را کم کند تا مجلس تحت کنترل راست افراطی بتواند هر قانونی را که می‌خواهد به اجرا بگذارد. این امر برای بسیاری پایان "دموکراسی" خواهد بود. (زیرنویس از مترجم)

برگرفته از: <https://www.972mag.com/huvara-pogrom-settlers-elimination/>

*- **پوگروم (Pogrom)** کشتار خشونت‌بار یا آزار یک گروه قومی یا مذهبی را هدف قرار می‌دهد. این اصطلاح در اصل در قرون نوزدهم و بیستم برای توصیف حملات به یهودیان در امپراتوری روسیه وارد زبان انگلیسی شد. این واژه هم‌اکنون برای توصیف سیاست حملات برای پاک‌سازی گروه‌های مذهبی یا قومی غیر یهودی نیز به کار می‌رود. از ویکی‌پدیا، دانشنامه آزاد